

ת"ד 554/09/13 - מדינת ישראל נגד יוסף סולומונוב

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

ת"ד 554-09-13 מדינת ישראל נ' סולומונוב
תיק חיצוני: 6120/2013

בפני	כבוד השופטת רונה פרסון
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	יוסף סולומונוב

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום בגין עבירות של אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים החצייה בבטחה - עבירה לפי תקנה 67(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: "**התקנות**") וסעיף 38(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: "**הפקודה**"), נהיגה רשלנית - עבירה לפי סעיף 62(2), 38(2) ו-38(3) לפקודה, והתנהגות שגרמה חבלה של ממש לגוף ונזק לרכוש - עבירה לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות וסעיף 38(3) לפקודה.

על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 3.6.13 סמוך לשעה 10:20, נהג הנאשם ברכב מסוג טויוטה מס' 76-408-66 (להלן: "הרכב") בקרית מוצקין רח' החשמונאים והגיע מול בית מס' 29. אותה עת, במקום הנ"ל ומשמאל לימין ביחס לכיוון נסיעת הנאשם, חצתה את הכביש בתוך מעבר החצייה, בהליכה רגילה, הולכת הרגל שפירו אירינה (להלן: "גב' שפירו"), ילידת 1957, אשר הספיקה לחצות כ-2 מטרים מהמעבר עד שנפגעה. הנאשם נהג רכבו ברשלנות בכך שלא שם לב לדרך, ללא סיבה סבירה לא הבחין בהולכת הרגל, לא אפשר להולכת הרגל להשלים החצייה בבטחה, פגע בה והפיל אותה לכביש (להלן: "התאונה").

כתוצאה מהתאונה נחבלה הולכת הרגל בחבלות של ממש כמפורט בכתב האישום.

2. הנאשם כפר בעובדות כתב האישום וטען כי לא הבחין בגב' שפירו ולא הבחין במעבר החצייה.

3. מטעם המאשימה העידו גב' שפירו ורס"ב שלי דואק. כמו כן הוגשו, בין היתר, דוח בוחן תנועה, סקיצה ותרשים של מקום התאונה, תמונות, מסמכים רפואיים והודעת הנאשם במשטרה.

מטעם ההגנה העיד הנאשם והגיש תמונה אשר צולמה במקום הארוע.

דין והכרעה

4. לאחר ששמעתי את העדים והתרשמתי מהופעתם מעל דוכן העדים ולאחר שעיינתי במוצגים ושקלתי טענות הצדדים הגעתי לכלל מסקנה לפיה עובדות כתב האישום הוכחו מעבר לכל ספק סביר.

5. את נסיבות התאונה תיארה גב' שפירו בהודעתה במשטרה (ת/6) כדלקמן:

"בתאריך 3.6.13 בערך בשעה 10:00 הייתי בקריית מוצקין ברח' החשמונאים, אני הייתי בזמן העבודה אני הגעתי למעבר חציה אני המשכתי תוך כדי כך שהסתכלתי ימינה לא ראיתי שום רכב ליד מעבר החציה אבל ראיתי אותו מגיע מהכיכר, אני חשבתי שהוא יעצור והמשכתי ללכת רגיל ופתאום הרגשתי מכה מצד ימין ועפתי ונפלתי על הכביש..."

גב' שפירו הצהירה כי כאשר היא התחילה את החציה רכב הנאשם היה במרחק 5-10 מטרים, וכי הספיקה לחצות בערך חצי מעבר חציה עד שנפגעה. ציינה כי היא חצתה את הכביש בהליכה רגילה וכי החזיקה שקיות של קניות ואת התיק שלה.

בחקירתה הנגדית חזרה גב' שפירו על גרסתה ואישרה כי תוך כדי הליכה הסתכלה ימינה וראתה את רכב הנאשם בין 5 ל-10 מטרים ממנה וחשבה שהוא יעצור (עמ' 9 שורות 21-23 לפרוטוקול הדיון מיום 20.1.15). גב' שפירו אישרה כי מיהרה לחזור מהקניות לבית המעסיק שלה אך ציינה כי הלכה בהליכה רגילה ולא רצה (עמ' 9 שורות 12-16, עמ' 10, שורות 25-26).

יצוין כי גב' שפירו העידה הן בהודעתה במשטרה (ת/6) והן בחקירתה הנגדית (עמ' 9 שורות 19-20 לפרוטוקול הדיון מיום 20.1.15) כי לאחר התאונה שמעה שהנאשם אמר "לא שמתי לב".

עדוּתה של גב' שפירו בבית המשפט היתה מהימנה וגרסתה הראשונה כפי שנמסרה במשטרה לא נסתרה בחקירה הנגדית. גב' שפירו הודתה כי על אף שראתה את רכב הנאשם לא נעצרה ולא ניסתה להתחמק או להסתיר עובדה זו. לסיכום, עדוּתה של גב' שפירו הותירה עלי רושם אמין ואני מאמצת אותה.

בקובעי זאת לא נעלם מעיני כי עדוּתה של הגב' שפירו היא עדות ראייה יחידה מטעם התביעה ולכן התייחסתי לעדות בזהירות אך מצאתי לקבוע כי עדות זאת משקפת נאמנה את נסיבות ארוע התאונה.

6. מטעם המאשימה העיד גם רס"ב שלי דואק (להלן: "**רס"ב דואק**") אשר ערך את דוח בוחן התנועה (ת/4). במסגרת הדוח ציין כי שדה הראיה במקום פתוח 100 מטר לפחות ומרחק זה ניתן להבחין בהולך רגל הנע במעבר החציה. הסיק כי מדובר בפגיעה בהולכת רגל על מעבר חציה אשר חצתה משמאל לימין ביחס לכיוון נסיעת הרכב, כאשר מדובר בנהיגה בקלות ראש ובחוסר זהירות של הנהג אשר לא אפשר להולכת הרגל לחצות בבטחה וגרם לתאונה.

רס"ב דואק הוסיף כי רכב שנע במהירות של 30 קמ"ש, כפי שנסע הנאשם, צריך מרחק של 13.80 מטר על מנת לעצור. אולם על פי חומר החקירה היה על הנהג להבחין בהולכת הרגל אשר מגיעה משמאל על אי התנועה לכיוון מעבר החציה וכאשר יש לו שדה ראייה פתוח ללא הפרעה (כפי שהיה בזמן התאונה) היה עליו להאט ולצפות לכך שהולכת הרגל תמשיך בחציה. קבע כי היה על הנאשם להאט עד כדי עצירה על מנת למנוע את הפגיעה בהולכת הרגל, דבר שלא עשה.

7. במסגרת עדותו בבית המשפט הגיש רס"ב דואק 3 לוחות תצלומים שצילם במקום התאונה (ת/1) מהם ניתן לראות את שדה הראיה מכיוון נסיעת הנאשם לכיוון מעבר החציה, את מיקום הרכב לאחר התאונה, ואת הנזק שנגרם לרכב הנאשם כתוצאה מהתאונה. בנוסף הגיש סקיצה (ת/2) ותרשים (ת/3). התצלומים, הסקיצה והתרשים ממחישים את מסקנותיו.

8. רס"ב דואק נשאל בחקירתו הנגדית לעניין קביעתו כי התאונה הייתה בלתי נמנעת והשיב כי: "**אני קבעתי בשחזור התאונה בתנאים שהיו לי שהתאונה בלתי נמנעת. אבל מאחר ומדובר במעבר חצייה והנהג היה חייב להבחין בהולכת הרגל מבעוד מועד. עוד לפני שהיא הגיעה למעבר חצייה כשפניה לכיוון החציה כאשר חובתו של הנהג לתת זכות קדימה להולכי רגל במעבר עד כדי עצירה.**" (עמ' 4 שורות 23-26 לפרוטוקול הדיון מיום 1.6.14).

ממצאיו ומסקנותיו של רס"ב דואק לא נסתרו בחקירה הנגדית ומצאתי כי עדותו הייתה קוהרנטית ומהימנה.

9. אני מאמצת את קביעותיו של רס"ב דואק בקשר לנסיבות התרחשות התאונה ואת מסקנותיו לפיהן הנאשם אחראי להתרחשות התאונה. אף אם התאונה הייתה בלתי נמנעת במהירות בה נסע הנאשם, הרי שעל הנאשם מוטלת האחריות להתרחשות התאונה על גבי מעבר החציה שכן היה עליו להתאים את מהירות נסיעתו באופן שיאפשר לו עצירה לפני המעבר ומתן אפשרות להולכי הרגל החוצים בו להשלים חציה בביטחה.

10. בית המשפט העליון כבר פסק בעניין החובות המוטלות על נהג בהתקרבו למעבר חציה. בע"פ 558/97 מלניק נ' מדינת ישראל נפסק כדלקמן:

"מהן הנסיבות להן צריך נוהג רכב ליתן דעתו בהתקרבו למעבר חצייה? עליו ליתן דעתו לכך, אם יש מי אשר מתכוון לחצות את הכביש במעבר החצייה; ואם כן - להתאים את מהירות נהיגתו למקרה של חצייתו את הכביש. במסגרת זו, וכדי לכבד את זכות הקדימה של הולך הרגל במעבר חצייה, עליו לצפות שזה ינסה לחצות את הכביש; שאולי לא יהיה ער לרכבו המתקרב; אולי ייטול על עצמו סיכון של חצייה על אף התקרבות הרכב; אולי יסמוך על כך שהרכב יכבד את זכות הקדימה שלו. עליו להתחשב גם באפשרות של התנהגות רשלנית מצידו של הולך הרגל." (3.5.98).

בענייננו, על פי דוח בוחן התנועה (ת/4) התאונה התרחשה כאשר גב' שפירו חצתה כבר כ-1.8 מ' על גבי מעבר החצייה. על פי הדוח הנ"ל שדה הראיה של הנאשם היה פתוח 100 מ' לפחות וממרחק זה הנאשם יכול היה להבחין בגב' שפירו חוצה את מעבר החצייה. על פי נתונים אלו, לו היה הנאשם נוהג בזהירות הראויה, מסתכל אל עבר מעבר החצייה ומאט את מהירות נסיעתו עד כדי עצירה, הרי שהיה מבחין בגב' שפירו ומצליח לעצור את מכוניתו לפני מעבר החצייה ובכך התאונה הייתה נמנעת.

11. כאמור, הלכה פסוקה היא כי על נהג המתקרב למעבר חצייה לצפות התנהגותו של הולך הרגל אף אם היא רשלנית. על כן אני דוחה את טענת ב"כ הנאשם כי העובדה- שגב' שפירו המשיכה בהליכה רצופה לכביש ולא עצרה על אף שראתה את רכב הנאשם נוסע ממרחק של 5-10 מטר ממנה - מהווה אשם תורם אשר מגיע לכדי רשלנות רבתי ומנתק את הקשר הסיבתי.

מעבר לכך, טענת ב"כ הנאשם כי גב' שפירו התפרצה לכביש וכי "קפצה לתוך הסכנה" לא הוכחה ואינה מתיישבת עם הממצאים בדוח בוחן התנועה לפיהם גב' שפירו חצתה כבר כ-1.8 מ' על גבי מעבר החצייה. כפי שטענה ב"כ המאשימה בסיכומיה, טענה זו אף אינה עולה בקנה אחד עם הפגיעות ברכב הנאשם כפי שניתן לראות בתצלומים (ת/1, תצלומים 5, 6 ו-7) שכן אם גרסתו הייתה נכונה הרי שהפגיעות היו צריכות להיות בצד הרכב ולא בחזית הרכב.

12. יודגש כי מעדותו של הנאשם במשטרה ובבית המשפט אף עולה כי הוא לא הבחין בקיומו של מעבר חציה כלל וכלל ואף לא הבחין בנפגעת עובר לפגיעה.

הנאשם בעצמו לא הצליח להסביר מדוע לא הבחין בגב' שפירו בעת שחצתה את מעבר החציה אלא העלה שלל תירוצים על מנת לנסות ולהפחית מאחריותו לתאונה - כי לא היה לו שדה ראייה, כי נכנס לו משהו לעין, כי מעבר החציה היה מחוק, כי גב' שפירו רצה במעבר בחציה.

תשובותיו של הנאשם בחקירה הנגדית היו מתחמקות ונמצאו סתירות וחוסר דיוקים בין עדותו בבית המשפט לבין גרסתו הראשונה במשטרה. ככלל, מצאתי כי עדותו של הנאשם היתה בלתי מהימנה.

13. לא זו אף זו, כדי להרחיק עצמו טען הנאשם בעדותו בבית המשפט כי שבועיים אחרי התאונה צבעו את

מעבר החצייה ושמו שלט וכי במועד התאונה לא ראו בכלל את מעבר החצייה (עמ' 14 שורות 11-18 לפרוטוקול הדיון מיום 14.4.15).

הנאשם כלל לא הזכיר בחקירתו במשטרה כי מעבר החצייה היה מחוקק וטענה זו הועלתה לראשונה בעדותו בבית המשפט. מדובר בטענה כבושה שדינה להידחות.

מעבר לכך, טענה זו אף לא הוכחה והנאשם לא הציג או הגיש תצלומים על מנת להראות כיצד נראה מעבר החצייה בזמן התאונה. בשני התצלומים אותם צירף הוא לא טרח לצלם את מקום מעבר החצייה והאופן בו היה מסומן (או מחוקק - כטענתו).

14. יצוין כי בתצלומים שהגישה המאשימה (ת/1, תצלומים 1, 2 ו-3) ניתן לראות כי מעבר החצייה דהוי ומחוקק בחלקו, אך עדיין ניתן להבחין בו, כמו גם במדרכה המונמכת משני צידי מעבר החצייה המיועדת להולכי הרגל המבקשים לחצות את הכביש.

לעניין זה נשאל רס"ב דואק בחקירתו הנגדית האם מעבר החצייה מסומן באופן ברור לדעתו והוא השיב: **"ניתן לראות את מעבר החצייה ממאה מטר"**. (עמ' 4, שורות 20-21 לפרוטוקול הדיון מיום 1.6.14).

15. לאור כל האמור אני מבכרת את גרסת התביעה על פני גרסת ההגנה.

אכן, כפי שטען ב"כ הנאשם בסיכומיו, מעבר חצייה גם אם הוא קדוש הוא אינו הפקר ויש להעביר מסר ברור לא רק לנהגים אלא גם להולכי הרגל בדבר חובתם להיזהר ולהגן על עצמם. יחד עם זאת, בנסיבות העניין, הנאשם כלל לא הצליח להסביר מדוע לא הבחין בגב' שפירו חוצה את מעבר החצייה. הנאשם צריך ויכול היה לצפות כי הולכי רגל עשויים לרדת מהמדרכה ולחצות את מעבר החצייה. הנאשם התרשל בנהיגתו וכתוצאה מרשלנותו - התרחשה התאונה.

16. לעניין הנזק הונחו בפני מסמכים רפואיים של גב' שפירו המעידים על החבלות בהן נחבלה כתוצאה מהתאונה (ת/7). מהמסמכים עולה כי גב' שפירו סבלה, בין היתר, משברים באגן וחתך במצח כתוצאה מהתאונה.

גב' שפירו העידה כי מוכרת לה כיום נכות קבועה של 35% מביטוח לאומי. העידה כי סובלת מכאבים באגן, בגב, התחתון, סחרחורות וכאבי ראש והיא לא מרגישה את הצד השמאלי וכי היא לא עובדת מאז התאונה (עמ' 8, שורות 20-26 לפרוטוקול הדיון מיום 20.1.15).

כן הוכח כי נגרם נזק לרכבו של הנאשם כפי שעולה מהתמונות (ת/1, תמונות מס' 5, 6 ו-7).

17. סיכומי של דבר, אני קובעת כי המאשימה הוכיחה את עובדות כתב האישום מעבר לכל ספק סביר. בהתאם, אני מרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

טיעונים לעונש יישמעו בדיון ביום 19.7.15 בשעה 13:30.

51293 המזכירות תעביר עותק הכרעת הדין לצדדים ותזמנם לדיון בהתאם.

ניתנה היום, ט' תמוז תשע"ה, 26 יוני 2015, בהעדר הצדדים.